

Moj prvi stik s Patagonijo

Ensueño in še dve

✍ in 📍 Miha Valič

Odpravarski alpinizem ni navaden šport. Vsi preostali športniki trenirajo in tempirajo vrhunsko pripravljenost za pomembno tekmo, katere datum poznajo že nekaj mesecev prej. Pri nas alpinistih je drugače. Ko opravimo priprave, odletimo na odpravo; po navadi je potrebno vsaj teden dni presedanja po raznih transportnih sredstvih ali hoje, da pridemo pod goro, ki se je želimo lotiti. Tistih nekaj dni, ko smo v najboljši telesni formi, po navadi čakamo v deževni bazi in iz obupa požiramo nenormalne količine hrane. Slabo vreme praviloma traja vsaj štirinajst dni, tako da se vsa težko pridobljena mišična vlakna pretopijo v maščobo. Ko končno le pride lepo vreme, smo že tako navajeni na posedanje

in prestavljanje po baznem taboru, da le stežka dospemo do stene. In takrat se pokaže resnična vrlina odpravarskih alpinistov, da ob porazni telesni pripravljenosti opravijo vrhunski vzpon (če verjamete). Ta fenomen je najbolj opazen ravno v Patagoniji, območju, ki slovi po slabem vremenu, orkanskem vetru, gromozanskih rezkih in pregrešno dobrih sladica.

Na glavo na pete

Kot vsako leto se je tudi letos v bazi de Agostini pod Cerro Torrejem in Fitz Royem nabralo precej Slovencev. Z Jako (Tomaž Jakofčič), ki je bil v Patagoniji že četrto leto

Dostop do Cerro Torreja in Fitz Roya preko ledeniške reke

📍 Tomaž Jakofčič

V spodnjem delu smeri Ensueño, Fitz Roy

 Tomaž Jakofčič

Sestop v megli po smeri Franco - Argentina, Fitz Roy

 Rok Blagus

Patagonska idila

 Rok Blagus

zapored, sva imela v načrtu prečenje grebena od Aguje de la S do Fitz Roya. Zelo visokoleteč načrt, predvsem zame, ki sem šele spoznaval nestabilnost lokalnega vremena. Takoj po prihodu v bazo naju je presenetil hiter dvig pritiska na barometru in tako sva se »kot race v vodo« (kot se je slikovito izrazil Jaka) zagnala proti taboru Polacos, ki je izhodišče za smeri v zahodnem delu Fitz Roya in njegovih manjših sosedov. Odločila sva se, da greva takoj naslednji dan na vse ali nič in začneva grebensko prečenje. Najina zagretost se je nekoliko ohladila, ko sem odkril, da nimam čelne svetilke, zato sva načrt spremenila v enodnevno turo na Agujo Saint-Exupery. Nekoliko pozneje, ko sva že ležala v šotoru, me je Jaka presenetil z vprašanjem: »A si kej vidu moje plezalke?« Da sva se počutila kot tečajnika pred prvim plezalnim vzponom, si lahko mislite, sva pa zato nič kaj tečajniško pretekla ledenik nazaj do baznega tabora v manj kot uri. Naslednji dan k sreči ni bil primeren za plezanje.

Ko sva se znova lotila Exuperyja, naju je nekaj raztežajev pod vrhom presenetila nevihta s sneženjem in nepozabnim vetrom.

Sestop v takih razmerah je ena izmed patagonskih poslastic. Potem smo končno le dočakali malo daljše izboljšanje vremena in preplezala sva izredno lep zahodni greben na Agujo Rafael. Opravila sva prvo ponovitev smeri in se v štiriindvajsetih raztežajih naužila sonca skozi največjo ozonsko luknjo na svetu.

K sreči so v tem času prišli v bazo tudi Stephan Siegrist in brata Huber, ki so dobili kakovostno vremensko napoved prek satelitskega telefona. Vendar nama tudi ta ni pomagala do štirih dni stabilnega vremena, kolikor bi jih potrebovala za najin projekt. Le živčni smo bili malo manj, ko smo čakali. Ravno ko smo v bazi že skoraj popolnoma zakrneli, nam je napoved obljubila dvo- do tridnevno »okno« lepega vremena. Sklenila sva, da je to ravno dovolj za smer Ensueño v SZ-steni Fitz Roya, pridružil pa se nama je še Rok Blagus zaradi zdravstvenih težav splezalca.

Bolje gor kot dol

Iz tabora Polacos smo šli ob enih zjutraj in takoj nas je čakal zahteven, predvsem pa

objektivno nevaren »dostop« čez Sitting Man Ridge. Ko se je zdanilo, smo bili pred vstopom v 1600 m visoko in 45 raztežajev dolgo smer, ki so jo leta 1995 v petih dneh preplezali Italijani z nekaj fiksnimi vrvmi. Prvih petnajst raztežajev je pripadalo Jaki; zaradi poledenelih počii in drobljive skale je imel zelo naporno delo. Pozno popoldne sem prevzel izmeno in do treh ponoči smo se prebijali do tridesetega raztežaja, ob katerem je bil na skici označen prostor za bivak. Med kopanjem poličke v sneg nam je uspelo vreči v dolino posodo za kuhanje, tako da smo dobri dve uri, kolikor je bilo še noči, lahko le prepevali »sibirske narodne pesmi« (šklepetali z zobmi). Zora nas je presenetila z meglo in naraščajočim vetrom. Po trenutkih oklevanja smo se odločili, da je bolje gor kot dol, in Rok se je zagnal v zadnjih petnajst raztežajev. K sreči so bili ti bolj tekoči in tako smo približno ob enih popoldne že stali

na vrhu najmogočnejše patagonske gore, Fitz Roya. Čakala sta nas še spust po »normalki« Franco-Argentina in nočno blodenje po zavitih poteh nazaj v bazni tabor.

V naslednjih dneh smo po večini skrbeli za rehidracijo in nabiranje izgubljenih kilogramov. Nama z Jako je še uspelo poravnati dolg z Aguje Exupery in preplezala sva smer Claro de Luna, ki postaja klasična na tem območju. Lep konec mojega prvega patagonskega izleta sta le malo pokvarila izguba čevlja, ki se mi je snel s pasu, in boleče krevsljanje v plezalkah nazaj v tabor Polacos.

Aguja Rafael: West Ridge Integral (VIII, 850 m), Tomaž Jakofčič, Miha Valič, 20. 1. 2006

Fitz Roy: Ensueño (VII+, A1, 1600 m + 900 m Sitting Man Ridge, 1. ponovitev do vrha), Tomaž Jakofčič, Rok Blagus, Miha Valič, 31. 1.–1. 2. 2006

Aguja Saint-Exupery: Claro de luna (6c, 800 m), Tomaž Jakofčič, Miha Valič, 8. 2. 2006 ○

V smeri Claro de luna, Aguja Saint Exupery

Tomaz Jakofcic

